

hør, og FN overtog det direkte ansvar for territoriet, og at det eneste formål med kontakterne med Sydafrika er at gennemføre res. 2145.

Med hensyn til den midlertidige administrations formelle struktur og opgaver er der stærkt delte meninger. Skønt det klart fremgår af res. 2145 (XXI), at ansvaret for Sydvestafrika nu overgår til FN, er der flere forskellige måder, hvorpå dette ansvar kan udøves. Dette vil klart nødvendiggøre FNs tilstedeværelse i Sydvestafrika. Men spørgsmålet er, i hvilken egenskab FNs repræsentanter og personale skal fungere i området. De skal naturligvis bistå med gennemførelsen af et omfattende økonomisk og teknisk hjælpeprogram, men skal de derudover være administratorer eller snarere rådgivere for sydvestafrikanerne? Jeg tror, at det hverken er nødvendigt eller realistisk at tage endelig stilling til dette spørgsmål på det indeværende tidspunkt. Ville det være overoptimistisk at forvente, at det nye organs undersøgelse af dette spørgsmål ville kunne føre til en tilnærmelse mellem de forskellige opfattelser?

Den opgave, vi står overfor, er at lede Sydvestafrika til uafhængighed på en fredelig og velordnet måde. Dette bestrides ikke af nogen, der er i god tro, men på to meget væsentlige punkter må vi igen konstatere, at meningene er delte, nemlig med hensyn til tidstabellen og de foranstaltninger, der vil være at anbefale i tilfælde af, at nogen regering skulle lægge hindringer i vejen for FN ved gennemførelsen af organisations resolutioner.

Med hensyn til det forslag, der i udvalget er fremsat af Sovjetunionen og Tjekkosllovakiet, vil jeg gerne sige, at jeg forstår deres motiver. Jeg er imidlertid bange for, at selv om dette forslag gennemføres, ville det virke mod selve hensigten med res. 2145 (XXI), som er at sætte Sydvestafrikas befolkning i stand til at udøve deres selvbestemmelsesret. Thi hvad ville der ske, hvis Den sydafrikanske Union pludselig trak sig ud af Sydvestafrika og overlod landet til sig selv? Landet ville blive kastet hovedkuls ud i kaos og indre stridigheder. Dette skyldes ikke landets egen befolkning. Årsagen er, at Sydafrika gennem årene har skabt et samfund, der bevidst er organiseret således, at den indfødte befolkning udelukkes fra

at tage nogen betydningsfuld del i regeringen og administrationen af landet, og at Sydafrika ved sin administration af landet konsekvent har fulgt princippet „del og hersk“.

I almindelighed tror jeg, at spørgsmålet om tidspunktet for Sydafrikas uafhængighed bør ses i forbindelse med spørgsmålet om gennemførelsen af FNs resolutioner.

I det resolutionsudkast, vi har foran os, og i det forslag, som den afrikanske gruppe og Pakistan har fremlagt i udvalget, anbefales det bl. a. at sikkerhedsrådet gennemfører tvangsforanstaltninger mod Sydafrika, dersom det forpurrer eller vanskeliggør det foreslåede sydvestafrikanske råds øjeblikkelige overtagelse af forpligtelserne for området. I de to andre skriftlige forslag, der er fremlagt i udvalget, nævnes sikkerhedsrådet slet ikke. Dette såvel som debatten her i forsamlingen viser tydeligt, at der blandt vor organisations medlemmer er en udbredt betænkelighed ved at inddrage sikkerhedsrådet på det nuværende tidspunkt.

Jeg er enig med de mange talere, som har fremhævet, at i praksis vil vi kun kunne løse det meget vanskelige problem, vi står overfor, hvis den brede forståelse, som opnåedes under den 21. generalforsamling, kan opretholdes, og hvis den omfatter de medlemmer, hvis stilling til syvende og sidst vil være af afgørende betydning for det videre forløb af FNs anstrengelser i denne sag. Hvis denne front bryder sammen, vil kun de få, som er imod Sydvestafrikas uafhængighed, vinde derved.

Dette er grunden til, at vi så stærkt går ind for et kompromis, men ikke et kompromis for enhver pris. Res. 2145 dannede udgangspunktet på vejen mod Sydvestafrikas uafhængighed, og vi må under denne samling bevise, at vi er rede til at lægge nye milepæle bag os på denne vej. Vi må alle gøre indrømmelser, og jeg vil især fremhæve dette: vi har med dyb beklagelse og bekymring bemærket os den sydafrikanske regerings negative holdning til ethvert samarbejde med FN, som senest er kommet til udtryk i tilfældet Ovamboland. Vi har endnu ikke fuldstændig opgivet håbet om en ændring i denne holdning. Hvis imidlertid en sådan ændring ikke skulle vise sig, må De Forenede Nationer drage de fornødne konsekvenser, eftersom det ville være skandaløst, om et land støttet af nogle